

[Alvilda Larsen.]

været sagt, at vi skal passe på ikke at gå hen og blive barnepiger for de unge; det ønsker de ikke, de kan meget godt selv, de venter ikke så meget o. s. v.

Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror, at når ungdomskommissionen møder med en betænkning som den, hvorpå bl. a. dette forslag er bygget, så er det ikke tilfældigheder. Denne kommission er så alsidig sammensat, som den overhovedet kan være, og når den kommer frem med forslag på disse områder, så tror jeg nok, det er, fordi man har erkendt og opdaget, at her er der et problem, som man også fra statsmagtens og lovgivningsmagtens side bør interessere sig for.

Jeg vil så tillade mig at rejse et par spørgsmål vedrørende punkter, hvor jeg er i tvivl om, hvorvidt det foreslåede er hensigtsmæssigt eller retfærdigt. For det første vil jeg rejse spørgsmålet om opsparingsprincippet. Eller rettere sagt: det er ikke så meget selve princippet opsparing, det er spørgsmålet om de former for opsparing, man nævner i dette lovforslag. Jeg synes, det er ligesom forslaget går ud fra den opfattelse, at der kun findes een form for opsparing, og det er en sparekassebog. Hertil vil jeg sige, at der findes mange andre former for opsparing. Der findes mange unge forlovede, der findes mange unge piger, der samler sammen til udstyr, der er mange, der køber et enkelt møbel, et spisestel eller kaffestel eller bestik, der køber dækketøj og meget andet, og hvor mange unge er der ikke, der f. eks. møblerer deres eget værelse. Kan den slags ting betragtes som ikke værende opsparing? Det mener jeg absolut ikke. Disse unge har valgt den form for opsparing at købe ting, værdier, for deres penge, og derfor kan man ikke sige, at disse unge ikke har vist vilje til at spare op. Jeg synes, det ville være noget urimeligt, om de unge, som har valgt at bruge deres penge på den måde — som jeg finder også er en sund måde at disponere over sine penge på —, ikke skulle kunne komme i betragtning og få bosættelseslån.

Desuden synes jeg, man må være opmærksom på endnu en side af dette opsparingsproblem. Det er ikke alle unge i vort samfund, der har lige vilkår. Der er unge mennesker, der bor hos forældrene uden nogensinde at betale noget som helst for deres ophold, eller også nøjes de med at betale meget lidt; det afhænger vel i nogen grad af, hvilke økonomiske forhold forældrene har. Men der findes andre unge, f. eks. i hjem, hvor

der findes mange børn, hvor der findes en invalid fader eller en invalid moder eller lignende tilfælde, hvor de unge er nødt til at give store bidrag til hjemmets oprettholdelse. Jeg vil bare nævne en sådan kategori som unge mennesker, der er døtre eller sønner af en enke. Hun er måske oppe i årene, hun kan ikke med det samme styrte ud på en systue eller anden virksomhed og tjene penge, hun må i den første tid, ofte i meget lang tid, henvende sig på socialkontoret for at få hjælp. Hvis hendes unge sønner eller døtre har indtægter, så lægges de skam til grund for den hjælp, som denne enke kan få, og man kan ikke stille krav til de unge mennesker i et sådant hjem, i en sådan familie, om en større eller en mindre opsparing; man kan i hvert fald ikke stille de samme krav til disse unge som til unge, der kommer fra bedrestillede hjem.

Jeg har villet pege på den fare, der ligger her, for det må ikke blive sådan, at unge fra bedrestillede hjem bliver i stand til at få bosættelseslån, medens unge fra mindre-bemidlede hjem ikke kan få det. Man må være opmærksom på dette forhold, og rent praktisk kan det vel nok ordnes. Man kunne måske henføre denne kategori — jeg erkender, at man må undersøge forholdene nøje, og de pågældende må kunne dokumentere deres forhold i deres ansøgning — til samme kategori som studerende og unge, der er under oplæring, arbejdsløse o. s. v. Jeg tror, man skal være opmærksom på, at denne del af ungdommen kan komme i betragtning og få bosættelseslån.

Endelig er der spørgsmålet om de enligt stillede mødre. Også her vil jeg gerne stille den højtærede minister et spørgsmål. Jeg er ikke rigtig klar over, hvordan bestemmelsen skal forstås. For det første vil jeg gerne sige til den ærede ordfører for venstre, at for min skyld må man gerne tage enligt stillede fædre med også. Når man har valgt at nævne de enligt stillede mødre, så går jeg ud fra, at det er fordi det som regel er dem, der, hvor der er tale om separerede og fraskilte forsørgere, har børnene. Det er derfor, man nævner dem, men er der tilfælde, hvor der er tale om en fader, som har forsørgerpligten over for et barn, så kan jeg ikke tænke mig, at ikke også han skulle kunne komme i betragtning og få bosættelseslån.

Dernæst vil jeg gerne spørge, om man med enligt stillede mødre kun tænker på de ugifte mødre, for man henviser jo her til mødrehjælpsinstitutionerne, idet man siger, at efter indstilling af en mødrehjælps-